

Súd: Okresný súd Malacky
Spisová značka: 1T/32/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1612010082
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 04. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Miroslav Lehoczký
ECLI: ECLI:SK:OSMA:2015:1612010082.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd v Malackách, v senáte zloženom z predsedu Mgr. Miroslava Lehoczského a prísediacich Márie Spustovej a Viliama Slezáka, v trestnej veci vedenej proti obžalovanej O. E., pre zločin subvenčného podvodu podľa § 225 ods. 1, ods. 4 písm. a/ Trestného zákona, na hlavnom pojednávaní konanom dňa 13.04.2015 v Malackách, takto

r o z h o d o l :

obžalovaná O. E., nar. XX.XX.XXXX v Z., trvale bytom R.
č. X, N. pri Z.

sa uznáva vinnú,
že

dňa 28.11.2003 uzatvorila vo N. pri Z. zmluvu o výkone osobnej asistencie, na základe ktorej v období od mesiaca november 2003 do mesiaca marec 2008 poberala peňažný príspevok na osobnú asistenciu z Úradu práce sociálnych vecí a rodiny na základe rozhodnutí č. 203/15525-03 z 21.11.2003 a č. 2006/2718-04/MHG z 30.10.2006, napriek tomu, že nespĺňala podmienku podľa § 58 ods. 15 n zákona č. 195/1998 Z.z. o sociálnej pomoci v znení neskorších predpisov, keďže služby osobného asistenta nevyužívala, podpisy osobného asistenta na viacerých mesačných výkazoch sfalšovala a príspevok teda poberala neoprávnene, čím štátnemu rozpočtu SR spôsobila škodu vo výške 14.515,-€,

t e d a

vylákal od iného príspevok zo štátneho rozpočtu, ktorého poskytnutie je podľa všeobecne záväzného právneho predpisu viazané na podmienky, ktoré nespĺňala, a to tým, že ho uviedla do omylu v otázke ich splnenia a spôsobila väčšiu škodu,

č í m s p á c h a l a

zločin subvenčného podvodu podľa § 225 ods. 1, ods. 4 písm. a/ Trestného zákona.

Za to sa
o d s u d z u j e

podľa § 225 ods. 4 Trestného zákona s použitím § 37 písm. h/, § 38 ods. 7, § 41 ods. 2, § 42 ods. 1 Trestného zákona k trestu odňatia slobody vo výmere 6 (šesť) rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Trestného zákona sa obžalovaná pre výkon uloženého trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona sa vo výroku o treste zrušuje rozsudok Okresného súdu Malacky sp. zn. 3T 122/2011 zo dňa 25.11.2011 v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 1To 17/2012 zo dňa 21.11.2012 ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

o d ô v o d n e n i e :

Prokurátor Okresnej prokuratúry Malacky podal na Okresný súd Malacky dňa 22.02.2012 pod číslom 2Pv 177/08 obžalobu na O. E. (ďalej len „obžalovaná“) pre zločin subvenčného podvodu podľa § 225 ods. 1, ods. 4 písm. a/ Trestného zákona.

Súd vykonal vo veci dokazovanie výsluchom obžalovanej, zástupkyne poškodeného Mgr. M. O., svedkov A. K., B. E. a N. T., oboznámením sa zmluvou o výkone asistencie, potvrdením o podaní daňového priznania, listom obžalovanej adresovaným Ministerke práce sociálnych vecí a rodiny, čestným prehlásením, rozhodnutiami Úradu práce sociálnych vecí a rodiny (ďalej len ÚPSVR) Malacky, služobným záznamom ÚPSVR Malacky, oznámením o kontrole, výkazmi o odpracovaných hodinách, rozhodnutím Sociálnej poisťovne a ostaným obsahom spisového materiálu a zistil skutkový stav tak, ako je uvedený vo výroku rozsudku.

Obžalovaná na hlavnom pojednávaní vo svojej výpovedi uviedla, že koncom roka 2003 ako občan s 50% mierou funkčnej poruchy požiadala o poskytnutie osobného asistenta, v čom jej ÚPSVR vyhovel, a na základe toho potom podpísala zmluvu o výkone osobnej asistencie s jej susedom A. K.. Obžalovaná uviedla, že pán K. potom k nej chodieval v rôznych časoch skoro každý deň, a to až do konca roka 2005. Jeho pomoc asistenta spočívala v tom, že keď sa sprchovala, tak stál za dverami, aby prípadne mohol pomôcť, ak by odpadla. Keď potrebovala, tak ju odviezol na nákup alebo k lekárovi, odnášal za ňu zásielky na úrady a podobne. Taktiež bol s deťmi, keď jej prišlo zle a musela si ľahnúť, bol s nimi v ZOO a podobne. Obžalovaná uviedla že spoluprácu s pánom K. ukončila z dôvodu, že chcela za asistentku ženu, nakoľko u nej dochádzalo k úniku moču a stolice, čo jej bolo vo vzťahu k nemu veľmi nepríjemné. O ukončení spolupráce sa rozprávali od leta 2005, nakoľko aj jemu to bolo nepríjemné a prestalo mu to vyhovovať. Výkazy o asistenčnej pomoci podpisoval pán K. a tiež aj obžalovaná s jeho vedomím a tieto potom on odnášal na ÚPSVR. Obžalovaná uviedla, že tieto výkazy podpisovala za neho ona, keď meškala s ich podaním a on nebol doma a podobne. Odmenu za výkon asistenčnej pomoci jej ÚPSVR posielal na účet podľa množstva hodín, ktoré boli uvedené vo výkaze, ktorý podávala mesačne. Obžalovaná uviedla, že celú túto čiastku potom odovzdala pánovi K. osobne do rúk, pričom potvrdenie o tom nevyžadovala. Spoluprácu s pánom K. ukončila ku koncu roku 2005 a od 01.01.2006 uzatvorila novú zmluvu o výkone asistenčnej služby s pani N. E.. Obžalovaná uviedla, že táto k nej chodila skoro každý deň, podľa toho ako sa dohodli, pomáhala jej s nakupovaním, vybavovaním rôznych záležitostí, pri osobnej hygiene a starostlivosti o deti, dávala pozor, aby v prípade ak by odpadla jej mohla pomôcť. Nakoľko pani E. nemala vodičský preukaz, tak ak potrebovali odvieť do Bratislavy alebo Malaciek, tak išiel s nimi jej manžel. Ďalej obžalovaná vypovedala, že mesačné výkazy podpisovala ona, nakoľko čakala až jej bude schválená nová asistentka N. E., k čomu neskôr nedošlo a tieto dávky sociálnej pomoci jej boli zrušené. Obžalovaná uviedla, že už si presne nepamätá, ale dávky jej boli zrušené s odôvodnením, že ich poberala neoprávnene. Jej manžel počas celej doby ako využívala asistenčné služby, žil s ňou v spoločnej domácnosti a až do roku 2008 bol zamestnaný. Od roku 2008 zostal doma kvôli jej zdravotnému stavu. Pokiaľ pani E. nemohla prísť k nej domov, tak ju zastúpila jej matka, alebo ju jej manžel odviezol k nim domov. S rodinnou E. sa zoznámila tak, že ich deti chodili spolu do školy a tiež k nim chodila nakupovať koláče, ktoré piekla matka pani E.. Obžalovaná ďalej uviedla, že pracovník ÚPSVR chodili k nim na kontroly, kontrolovali však iné veci ako výkazy. Tieto nekontrolovali vôbec a tiež nekontrolovali asistenta. Na otázku zástupkyne poškodeného obžalovaná uviedla, že pani E. si od nej vyžiadala kópie výkazov, z dôvodu, aby jej výška vyplatenej odmeny súhlasila s čestným prehlásením, ktoré podpísala v súvislosti s daňovým priznaním. Obžalovaná tiež uviedla, že pokiaľ pani E. nedostávala odmenu, tak nerozumie, prečo sa nesťažovala na ÚPSVR.

Zástupkyňa poškodeného pani Mgr. M. O. vo svojej výpovedi uviedla, že na základe lekárskeho posudku bol obžalovanej priznaný príspevok na asistenčnú službu v rozsahu štyri hodiny denne, neskorším rozhodnutím jej bol zvýšený tento limit až na šesť hodín denne. Na základe týchto rozhodnutí obžalovaná uzatvorila zmluvu o výkone asistenčnej služby. Keďže mesačne predkladala výkazy o poskytovaní a spôsobe osobnej asistencie, ÚPSVR nemohol predpokladať, že tieto sú falošné. V roku 2007, keď ÚPSVR získal prístup do databázy Sociálnej poisťovne, bolo pri kontrole zistené, že pán K. v období

rokov 2003 až 2008 pracoval v riadnom pracovnom pomere, a preto vzniklo podozrenie, kedy vykonával asistenčnú službu. Na základe toho bol pán K. predvolaný, za účelom podania vysvetlenia, pričom vyplynulo, že za celé obdobie podpísal asi len tri výkazy a asistenčnú pomoc vykonával len pol roka, pretože obžalovaná mu tvrdila, že ÚPSVR jej asistenta zrušil, nakoľko jej manžel zostal bez práce a bol doma ako nezamestnaný. Taktiež potvrdil, že za toho pol roka mu bola vyplatená obžalovanou odmena vo výške 8.000,- Sk. Na základe toho bola nariadená kontrola a obžalovaná až v roku 2008 následne predložila zmluvu o výkone asistencie s pani E.. Predtým obžalovaná nežiadala o schválenie novej asistentky. Zástupkyňa poškodeného uviedla, že ÚPSVR neschvaľuje osoby, ktoré budú vykonávať asistenta, tieto si vyberá klient a úradu je povinný oznámiť túto osobu a predložiť uzatvorenú zmluvu. Toto je potrebné z dôvodu, že asistenta nemôžu vykonávať za odmenu blízke osoby, napríklad manžel, druh. Zástupkyňa poškodeného uviedla, že na ÚPSVR bola predvolaná aj pani E., ktorá uviedla, že asistentkú službu niekedy vykonávala a niekedy nie a tiež, že niekedy ju zastúpila jej matka, za poskytnuté služby jej obžalovaná vyplácala odmenu za odpracované hodiny, vo výške 50,- Sk za hodinu. Zástupkyňa poškodeného taktiež uviedla, že obžalovaná mala povinnosť oznámiť zmenu osoby asistenta do ôsmich dní, avšak ak by túto lehotu z ospravedlniteľných dôvodov zmeškala, ÚPSVR by to akceptoval a dávky ba jej neodobral. Na základe vyššie uvedených skutočností, ÚPSVR však rozhodol o odňatí tejto dávky so spätnou platnosťou jej vyplácania, pričom výška tejto dávky celkovo predstavuje sumu 14.515 €. Odmeny za poskytnutie asistenčnej služby je odmeny pre asistenta a nie na potrebu v domácnosti klienta. Z týchto dôvodov považoval úrad dávky poskytnuté neoprávnené.

K tejto výpovedi za obžalovaná vyjadrila s tým, že o osem dňovej lehote nevedela, nakoľko to nebolo uvedené v rozhodnutí. Pani E. vyplácala 55,- Sk na hodinu a pán K. bol zamestnaný od 18.06.2007 a predtým pracoval v MC Donalde a na pošte väčšinou v nočných zmenách.

Na hlavnom pojednávaní súd vypočul svedka A. K., ktorý vo svojej výpovedi uviedol, že obžalovaná ho oslovila na ulici, či by jej nemohol robiť osobnú asistenciu. S obžalovanou sa poznal už predtým, nakoľko boli susedia. Vysvetlila mu, že potrebuje osobnú asistenciu spočívajúcu najmä v odvoze k lekárovi, eventuálne na nákupy. Svedok sa domnieva, že nič iné nespomínala. Potom bol spolu s obžalovanou na nejakom úrade, domnieva sa, že kvôli podpisu na nejakom dokumente, ktorý mala obžalovaná niekde odovzdať. Svedok ďalej uviedol, že po podpísaní tohto dokumentu pre obžalovanú žiadnu asistenčnú službu nevykonával. Vždy keď ho stretla, tak mu povedala, že jej to ešte neschválili. Podpisoval ešte nejaký výkaz asistenta, pričom obžalovaná mu povedala, že je to potrebné aj keď jej to ešte neschválili. Svedok uviedol, že mu to nepripadalo podozrivé, nevenoval tomu veľkú pozornosť. Peniaze mu obžalovaná žiadne nedávala, len pri podávaní daňového priznania mu uhradila rozdiel. Daňové priznanie mu vypĺňala obžalovaná a robila to asi dvakrát, pričom presné roky si už nepamätá. Asi pred 5 - 6 rokmi sa presťahoval a odvtedy už s obžalovanou nebol v kontakte. Potom sa už o osobnej asistencii nerozprávali a keď sa náhodou stretli, tak sa len pozdravili. Svedok tiež uviedol, že v čase keď podpísal výkazy bol zamestnaný vo firme R. Z. a ešte v nejakej firme, a to v riadnom pracovnom pomere s osem hodinovým pracovným časom. Na otázku predsedu senátu svedok uviedol, že obžalovaná mu vysvetlila potrebu osobnej asistencie, tým že má zdravotné problémy a potrebuje pomoc. Myslí, že hovorila, že má epileptické záchvaty. Svedok uviedol, že on sám nebol svedkom žiadneho epileptického záchvatu u obžalovanej. Svedok tiež uviedol, že u obžalovanej doma bol len dvakrát na krátkej návšteve a zakaždým bol doma aj jej manžel. Toto mohlo byť asi v rokoch 2004, 2005, čo si však vzhľadom na časový odstup presne nepamätá. Na otázku obžalovanej, prečo podával daňové priznanie, keď žiaden peniaze nedostával, svedok odpovedal, že daňové priznanie podával preto, že obžalovaná mu tvrdila, že toto musí podať, aj keď žiadne peniaze nedostal. Na úrade práce sa nebol sťažovať preto, lebo veril obžalovanej, že pokiaľ dostane z úradu vyrozumienie, tak mu dá vedieť.

Obžalovaná k výpovedi svedka uviedla, že svedok vykonával prácu osobného asistenta, a za toto mu dávala aj odmenu. Svedok zotrval na svojej výpovedi.

Súd ďalej vypočul svedkyňu B. E., ktorá uviedla, že s obžalovanou sa spoznala vo februári roku 2008, nakoľko pracuje ako cukrárka a obžalovaná si u nej objednávala zákusky alebo torty. V máji 2008 prišla k nim aj s manželom a plakala, že jej prišiel nejaký papier zo sociálky, týkalo sa to nejakých problémov s výkonom osobných asistentiek, ktoré mal vykonávať jej sused a neskôr ju vykonávala ona sama. Pri tejto príležitosti sa jej obžalovaná opýtala, či jej nemôže ona vykonávať osobnú asistentku. Toto ona odmietla, nakoľko bola v tom čase evidovaná ako nezamestnaná na úrade práce. Dohodli sa, že asistentku jej môže vykonávať jej dcéra, ktorá v tom čase študovala na vysokej škole. Osobná asistentka mala spočívať v tom, že keď niekam pôjde, tak pôjde s ňou ako doprovod. Svedkyňa uviedla, že si myslela, že to súvisí s jej diagnózou nakoľko obžalovaná je epileptička. Nemala dôvod jej nedôverovať. Svedkyňa uviedla, že s obžalovanou bol stále jej manžel a keď bola u nich sama, tak ju telefonicky kontroloval. Svedkyňa tiež uviedla, že bola niekoľkokrát s manželmi E. autom v Bratislave a Malackách,

domnievala sa, že to asi preto, aby s nimi mala ako asistentka kontakt. V ničom im však nepomáhala, oni jej pomoc nepotrebovali. Naposledy boli v kontakte v júni 2008, kedy hľadali jej dcéru N.. Od dcéry sa potom dozvedela, že boli za ňou v T. a dali jej niečo podpísať. E. u nej v súvislosti s asistenciou nikdy neboli, ak u nich boli tak to bolo v súvislosti s dlžbou, ktorú u nej mali. Od augusta 2008 už nie sú spolu v kontakte. Svedkyňa potvrdila, že v súvislosti s asistenciou od nich nikdy žiadne peniaze nedostala. Medzi obžalovanou a jej dcérou bola uzatvorená dohoda, že jej bude pomáhať v starostlivosti o deti a o domácnosť, pokiaľ však vie, žiadna odmena nebola dohodnutá. Jej dcéra nebola nikdy u nich doma, keď bola obžalovaná u nich, tak dcéra jej pomáhala starať sa o deti, ale vždy tam bol aj manžel obžalovanej. Obžalovaná k výpovedi svedkyňi uviedla, že jej výpoveď je špekulatívna, nakoľko je s ňou v súdnom spore a taktiež, že so svedkyňou nemala uzatvorenú dohodu o výkone asistenčnej služby, túto uzatvorila s jej dcérou. Obžalovaná tiež uviedla, že so svedkyňou sa pozná od roku 2005 a jej manžel u nej doma nikdy nebol. Svedkyňa k tomu uviedla, že s obžalovanou sa od roku 2005 poznala len z videnia, nakoľko pracoval v miestnej cukrárni, osobne sa poznali až od roku 2008 a jej manžel bol viackrát u ne doma. Svedkyňa N. T., rod. E. vo svojej výpovedi uviedla, že obžalovaná ju oslovila s návrhom, či by jej nemohla pomáhať v starostlivosti o domácnosť a jej dieťa, nakoľko trpí epileptickými záchvatmi. Ona v tom čase študovala na vysokej škole 3. ročník, rok si už nepamätá. Obžalovaná ju oslovila prostredníctvom jej mamy, ku ktorej chodila pre koláče a podobne. Potom jej hovorila, že má nejaký problém, že poberá od štátu nejaký príspevok a sused, ktorý jej mal vykonávať túto činnosť to nerobil, že tam nastal nejaký problém, a či by to nemohla napísať na ňu. Svedkyňa uviedla, že jej chcela pomôcť, preto s tým súhlasila, ale nikdy žiadne peniaze od nej nedostala. Tiež si spomínala, že keď bola u priateľky v T., tak prišli za ňou E. a žiadali, aby im podpísala nejaké prehlásenie, ktoré mali pripravené. Svedkyňa uviedla, že toto prehlásenie podpísala, pričom ani nevie, čo podpisovala, nakoľko sa sústredila na skúšky, na ktoré sa v tom čase pripravovala. iné podozrenia obžalovanej nepodpisovala. Neskôr dostala od sociálky predvolanie, na ktorú ju odviezli manželia E. a aj ju odviezli naspäť domov. Svedkyňa uviedla, že si myslela, že bude pre obžalovanú vykonávať činnosť, na ktorej sa dohodli. Po tejto návšteve sociálky sa jej už neozvali. Keď aj potom prišli za jej mamou, tak sa k tejto veci nijako nevyjadrila. Svedkyňa potvrdila, že podpísala v T. čestné prehlásenie, že prevzala od obžalovanej peniaze, tieto však v skutočnosti nikdy nedostala. Svedkyňa tiež uviedla, že u obžalovanej doma nikdy nebola, len raz bola pred ich domom, ale to bolo v inej súvislosti. Na sociálke vypovedala len raz a túto výpoveď neskôr na polícii zmenila s tým, že žiadne peniaze od obžalovanej nedostala. K zmene svojej výpovede sa svedkyňa vyjadrila tak, že toto povedala preto, že myslela, že pre obžalovanú bude vykonávať tieto dohodnuté služby.

Súd sa oboznámil s rozhodnutiami vydanými ÚPSVR, pričom zistil, že rozhodnutím Okresného úradu Malacky, odboru sociálnych vecí zo dňa 21.11.2003. č.: 203/15525-03 bolo O. E. priznaný peňažný príspevok na osobnú asistenciu na obdobie kalendárneho roka v rozsahu 1460 hodín vo výške 80.300,- Sk, pričom na obdobie od 109.2003 do 31.12.2003 bol priznaný príspevok v rozsahu 488 hodín vo výške 26.840,- Sk. Tento peňažný príspevok bol obžalovanej priznaný podľa § 58 zákona č. 195/1998 Z.z. o sociálnej pomoci v znení neskorších predpisov, účinného do 31.12.2008 (ďalej len zákon o sociálnej pomoci).

Rozhodnutím úradu práce sociálnych vecí a rodiny v Malackách z 30.10.2006 č. 2006/2718-04/MHG bol O. E. zvýšený príspevok na osobnú asistenciu na obdobie kalendárneho roka z rozsahu 1460 hodín vo výške 80.300,- Sk na rozsah 2190 hodín vo výške 120.450,- Sk. a na obdobie od 01.10.2006 do 31.12.2006 sa obžalovanej poskytol peňažný príspevok v rozsahu 547,5 hodín vo výške 30.112,50,- Sk. V konaní nebolo sporné, že obžalovanej vznikol nárok na priznanie peňažného príspevku na osobnú asistenciu, nakoľko podľa posudku č. 03/858 zo dňa 14.11.2003 v zmysle ustanovenia § 50 - 53, 56,57 zákona o sociálnej pomoci bola považovaná za občana s ťažkým zdravotným postihnutím, odkázaným na pomoc inej osoby a tieto dôsledky ťažkého zdravotného postihnutia bolo navrhnuté kompenzovať poskytovaním peňažného príspevku na osobnú asistenciu, na základe čoho jej bolo rozhodnutím úradu práce sociálnych vecí a rodiny v Malackách z 30.10.2006 č. 2006/2718-04/MHG, tento nárok priznaný. Podľa § 58 ods. 1 zákona o sociálnej pomoci, Občanovi s ťažkým zdravotným postihnutím, ktorý je podľa posudku vydaného podľa § 57 ods. 1 a 2 odkázaný na osobnú asistenciu, možno poskytovať peňažný príspevok na osobnú asistenciu. Peňažný príspevok na osobnú asistenciu možno poskytovať najskôr od 6. roku veku dieťaťa do 65. roku veku občana, ak tento zákon neustanovuje inak.

V konaní zostala spornou otázka, či obžalovaná skutočne využívala služby osobnej asistencie, nakoľko v zmysle § 58 ods. 15 zákona o sociálnej pomoci, podmienkou pre vyplatenie peňažného príspevku na osobnú asistenciu bolo skutočné odpracovanie osobnej asistencie, pričom príspevok sa vyplácal podľa počtu hodín osobnej asistencie, ktorú osobný asistent skutočne vykonal, čo bolo potrebné preukázať výkazmi o odpracovaných hodinách, ktoré mala osoba s ťažkým zdravotným postihnutím povinnosť predložiť príslušnému orgánu na vyúčtovanie.

Obžalovaná skutočne uzatvorila zmluvu o výkone asistenčnej služby s A. K. dňa 27.11.2003, o čom svedčí zmluva nachádzajúca sa v súdnom spise na č.l. 58 - 60. Avšak vykonaným dokazovaním bolo zistené, že A. K. prácu osobného asistenta v skutočnosti pre obžalovanú nikdy nevykonával. Toto má súd za preukázané predovšetkým z výpovedi svedka A. K., ktorý potvrdil uzatvorenie zmluvy o výkone osobnej asistencie s obžalovanou ako aj skutočnosť, že podpísal tri výkazy o výkone asistenčnej služby, ktoré sa predkladali ÚPSVR za účelom vyúčtovania peňažného príspevku, avšak zároveň potvrdil, že žiadne asistenčné služby pre obžalovanú nevykonával, nikdy nebol u nej doma a ani ju nikam neviezol autom. Svedok zároveň uviedol, v čase keď mal vykonávať osobnú asistenciu pre obžalovanú bol zamestnaný v riadnom pracovnom pomere s osem hodinovým pracovným časom, čo zároveň korešponduje aj so zisteniami ÚPSVR Malacky, prostredníctvom lustrácie v Sociálne poisťovni.

Z uvedeného má súd za preukázané, že obžalovaná uzatvorila so A. K. zmluvu o výkone osobnej asistencie, pričom jeho služby nikdy nevyužívala a výkazy o asistenčnej službe s výnimkou troch prípadov podpisovala za A. K., a to až do apríla 2008, a to bez jeho vedomia.

Z rozhodnutia ÚPSVR Malacky zo dňa 28.05.2008, č. A/2008/02869/9/MHG vyplýva, že obžalovanej bola odňatý peňažný príspevok na osobnú asistenciu a jeho výplata s účinnosťou od 01.04.2008 sa zastavila. Z odôvodnenia tohto rozhodnutia vyplýva, že tento peňažný príspevok bol obžalovanej odňatý z dôvodu, že preverovaním skutočností rozhodujúcich na nárok na peňažný príspevok a na jeho výplatu, bolo zistené, že A. K. - osobný asistent obžalovanej, je zamestnaný v riadnom pracovnom pomere, a preto nemohol vykonávať služby osobnej asistencie, tak ako to bolo deklarované vo výkazoch odpracovaných hodín osobného asistenta.

Svedok A. K. v čestnom vyhlásení zo dňa 15.05.2008 adresovaného ÚPSVR Malacky, ako aj vo výpovedi na hlavnom pojednávaní potvrdil, že vedel o tom, že obžalovaná ho vedie ako osobného asistenta do roku 2006, pričom za rok 2004 a 2005 podával aj daňové priznanie, avšak žiadne služby pre ňu nevykonával a ani od nej nedostával žiadne peniaze. Obžalovaná vo svojej obrane uvádzala, že nakoľko svedok podával daňové priznanie, vyplýva z toho, že musel dostávať od nej odmenu. Túto obranu obžalovanej má súd za vyvrátenú výpoveďou svedka, ktorý uviedol, že daňové priznanie podával len z dôvodu, že mu to obžalovaná povedala a tiež mu aj zaplatila daňový rozdiel.

Obžalovaná vo svojej výpovedi potvrdila, že svedok A. K. nevykonával pre ňu asistenčnú službu v rokoch 2006 a 2007, túto mala pre ňu vykonávať N. T., rod E.. Na podporu svojich tvrdení obžalovaná predložila ako dôkaz čestné vyhlásenie N. T. rod. E., v ktorých táto potvrdila, že v rokoch 2006 a 2007 vykonávala pre O. E. asistenčnú službu, a že od nej prevzala sumu vo výške 90.337,50 Sk za rok 2006 a sumu vo výške 120.450,- Sk za rok 2007. Zároveň obžalovaná poukázala aj na výpoveď svedkyne na ÚPSVR Malacky dňa 09.06.2008, kde svedkyňa potvrdila skutočnosť z čestného vyhlásenia.

Súd tieto dôkazy predkladané a navrhované obžalovanou hodnotil aj v spojitosti s ostatnými dôkazmi, a to predovšetkým svedeckou výpoveďou N. T. na hlavnom pojednávaní, kde sa svedkyňa jednoznačne vyjadrila, že skutočnosti uvádzané v čestných vyhláseniach ako aj v jej výpovedi na ÚPSVR Malacky nie sú pravdivé. Svedkyňa tieto rozpory vysvetlila tak, že v tejto dobe tak konala z dôvodu, že chcela obžalovanej pomôcť a domnievala sa, že asistenčnú službu bude pre ňu v budúcnosti aj skutočne vykonávať. Nakoľko však k tomuto nikdy nedošlo a obžalovaná ju viac ani nekontaktoval, pravdivo opísal tieto skutočnosti tak v prípravnom konaní ako aj v konaní pred súdom.

Výpoveď svedkyne N. T. podporuje aj výpoveď jej matky svedkyne B. E., ktorá potvrdila, že osobne s obžalovanou sa pozná od roku 2008 a v tej dobe aj obžalovaná oslovila jej dcéru, ktorú rovnako do tej doby osobne nepoznala. Z uvedeného teda jednoznačne vyplýva, že svedkyňa N. T., rod. E. nemohla vykonávať pre obžalovanú asistenčnú službu v rokoch 2006 a 2007, nakoľko v tejto dobe sa s obžalovanou ani nepoznala.

Súd vyhodnotil dôkazy jednotlivo, ako aj vo vzájomných súvislostiach a na ich podklade má za preukázané, že obžalovaná skutok spáchala tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku. Súd má za preukázané, že obžalovaná sa dopustila konania, ktorým naplnila znaky skutkovej podstaty zločinu subvenčného podvodu podľa § 225 ods. 1, ods. 4 písm. a/ Trestného zákona, keď od ÚPSVR Malacky ako príslušného štátneho orgánu, vylákala peňažný príspevok na osobnú asistenciu, ktorý je príspevkom zo štátneho rozpočtu, a to za obdobie od mesiaca november 2003 do mesiaca marec 2008, pričom nespĺňala podmienku ustanovenú v § 58 ods. 15 zákona o sociálnej pomoci, keďže služby osobného asistenta v skutočnosti nevyužívala a výkazy o odpracovaných hodinách osobného asistenta viackrát falšovala, a teda príspevok poberala neoprávnene, čím poškodenému Slovenskej republike spôsobila škodu vo výške 14.515,- €, čo v zmysle ustanovenia § 125 ods. 1 Trestného zákona predstavuje väčšiu škodu.

Obžalovaná je usvedčená predovšetkým výpoveďami svedkov A. K., N. T. a B. E., ktorí všetci zhodne udávali, že služby osobnej asistencie pre obžalovanú nikdy nevykonávali a nedostávali od nej ani žiadne

peniaze. Obžalovanú usvedčuje aj jej správanie sa v celej veci, keď ÚPSVR Malacky predkladala výkazy odpracovaných hodín osobného asistenta podpísané A. K., a až následne potom, ako jej bol peňažný príspevok odňatý predložila čestné vyhlásenia N. E. o poskytovaní asistenčnej služby, ktoré sa však ukázali ako nepravdivé. Obžalovaná sa nikdy na ÚPSVR Malacky neinformovala ako postupovať pri zmene osoby osobného asistenta, ale naďalej predkladala falošné výkazy asistenčnej služby, čo svedčí o účelovosti jej konania s cieľom vylákať výplatu peňažného príspevku na asistenčnú službu zo štátneho rozpočtu.

Na základe uvedeného súd dospel k záveru, že obrana obžalovanej bola v celom rozsahu vyvrátená výpoveďami všetkých svedkov ako aj listinnými dôkazmi a nebol produkovaný žiadny taký dôkaz, ktorý by zistený skutkový stav spochybnil.

Trestného činu sa obžalovaná dopustila v priamom úmysle v zmysle § 15 písm. a/ Trestného zákona, čo vyplýva zo spôsobu spáchania trestného činu, ktorý si vyžadoval určité premyslené a plánovité konanie obžalovanej.

Obžalovaná sa skutku dopustila v období od novembra 2003 do marca 2008, pričom dňa 25.11.2011 bol vyhlásený rozsudok Okresného súdu Malacky sp. zn. 3T 122/2011, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 21.11.2012 v spojení s uznesením Krajského súdu Bratislava sp. zn. 1To 17/2012, a ktorým bola obžalovaná uznaná vinnou zo spáchania zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a/, písm. c/ Trestného zákona, a za to bola odsúdená k trestu odňatia slobody vo výmere päť rokov, na výkon ktorého bola zaradená do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 42 ods. 1 Trestného zákona, ak súd odsudzuje páchatela za trestný čin, ktorý spáchal skôr, ako bol súdom prvého stupňa vyhlásený odsudzujúci rozsudok za iný jeho trestný čin, uloží mu súhrnný trest podľa zásad uloženia úhrnného trestu.

Keďže Okresný súd Malacky odsudzoval obžalovanú za trestný čin, ktorý spáchala skôr ako bola Okresným súdom Malacky odsúdená za iný trestný čin, postupoval súd podľa ustanovenia § 42 ods. 1 Trestného zákona a uložil obžalovanej súhrnný trest, pričom zároveň zrušil vo výroku o treste rozsudok Okresného súdu Malacky sp. zn. 3T 122/2012 zo dňa 25.11.2012.

Podľa § 41 ods. 1 Trestného zákona, ak súd odsudzuje páchatela za dva alebo viac trestných činov, uloží mu úhrnný trest podľa toho zákonného ustanovenia, ktoré sa vzťahuje na trestný čin z nich najprísnejšie trestný.

Nakoľko súd ukladal obžalovanej trest za viac trestných činov, pričom obidva sú zločinmi spáchané viacerými skutkami, postupoval v súlade s ustanovením § 41 ods. 2 Trestného zákona, podľa ktorého sa v tomto prípade zvyšuje horná hranica trestnej sadzby odňatia slobody trestného činu z nich najprísnejšie trestného o jednu tretinu.

Na základe uvedeného súd postupoval tak, že obžalovanej ukladal trest odňatia slobody podľa § 225 ods. 4 Trestného zákona, pričom trestná sadzba trestu odňatia slobody je v rozmedzí tri roky až desať rokov. V zmysle asperačnej zásady sa táto trestná sadzba upravila, tak ako je to uvedené v § 41 ods. 2 Trestného zákona, pričom pri takto upravenej trestnej sadzbe je dolná hranica tri roky a horná hranica trinásť rokov a štyri mesiace.

Súd u obžalovanej zisťoval pomer priťažujúcich okolností, pričom obžalovanej bola priznaná jedna priťažujúca okolnosť - spáchala viac trestných činov. Poľahčujúcu okolnosť súd obžalovanej nepriznal žiadnu.

Keďže u obžalovanej prevládali pomere priťažujúcich okolností, v zmysle ustanovenia § 38 ods. 4 Trestného zákona, sa malo pristúpiť k zvýšeniu spodnej hranice trestnej sadzby o jednu tretinu. Po zhodnotení všetkých okolností prípadu ako aj osoby obžalovanej, dospel súd k záveru, že súčasné použitie sprísňujúcich ustanovení § 38 ods. 4 a § 41 ods. 2 Trestného zákona by bolo v danom prípade neprimerane prísne, preto v zmysle § 38 ods. 7 Trestného zákona, ustanovenia § 38 ods. 4 Trestného zákona nepoužil.

Pri úvahách o druhu a výmere trestu súd vychádzal z kritérií uvedených v § 34 ods. 4 Trestného zákona a zvažil okolnosti spáchania trestného činu ako aj jeho následok, pohnútku a zavinenie obžalovanej. Súd poukazuje predovšetkým na to, že obžalovaná sa opätovne a dlhodobo dopúšťala podvodného konania s

cieľom získať peňažný príspevok poskytovaný zo štátneho rozpočtu a na tento účel zneužila dôverčivosť a ochotu pomôcť iných osôb. Zároveň súd vzal do úvahy aj skutočnosť, že aj predchádzajúce odsúdenie obžalovanej bolo právne posúdené ako podvod podľa § 221 ods. 3 Trestného zákona, z čoho možno usúdiť, že obžalovaná dlhodobo získavala finančné prostriedky pre svoje vlastné potreby podvodným konaním, či už voči iným osobám alebo štátu. Na základe toho súd dospel k záveru, že obžalovanej je potrebné uložiť trest odňatia slobody nad spodnou hranicou trestnej sadzby, pričom zhodnotil možnosti nápravy obžalovanej ako i zásadu generálnej prevencie a uložil obžalovanej trest odňatia slobody vo výmere šesť rokov.

Obžalovaná nebola vo výkone trestu odňatia slobody pred spáchaním trestného činu, preto ju súd zaradil na výkon uloženého trestu do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho oznámenia na Okresnom súde Malacky.

Oznámením rozsudku je jeho vyhlásenie v prítomnosti toho, komu treba rozsudok doručiť. Ak sa rozsudok vyhlásil v neprítomnosti takejto osoby, oznámením je až doručenie rozsudku.